

[Aksel Larsen.]

efter kun de kommunistiske lande råder over magtmidler.“

Jeg ved ikke af, at jeg nogen sinde har ment, sagt eller givet udtryk for noget sådant. For at gå videre: jeg ved da heller ikke af, at Khrustjev har givet udtryk for noget sådant. Ja, jeg ved end ikke af, at det ærede medlem hr. Alfred Jensen har givet udtryk for noget sådant. Jeg synes, at spørgsmålet er aldeles urimeligt og uberegtiget. Det, jeg ved, er, at internationalt diskuterer man en total afrustning i verdensmålestok. Jeg kan naturligvis ikke vide, hvor godt det kommer til at gå med disse forhandlinger, jeg kan ikke vide noget om, hvornår man eventuelt når til et resultat, men jeg ved i hvert fald, at det strider imod meningen med disse forhandlinger og ånden i disse forhandlinger, hvis et land som Danmark i denne situation skynder sig at ændre sin militærordning og foretager det modsatte af afrustning, nemlig oprustning, for det bliver det nu, hvordan den højtærede forsvarsminister end fremstiller det.

Det forekommer mig — bortset fra at jeg mener, at Danmark burde afruste, da jeg ikke kan se, at militæret er nogen som helst nytte til, men frygter, at det er til skade i enhver henseende — at det mindste, man i den givne situation kunne gøre, var at stille militærforhandlingerne i bero.

Hvad angår synet på militæret, har jeg nu i øvrigt lyst til, selv om jeg naturligvis ikke skal hænge socialdemokratiet af i dag op på alt, hvad dets ledere i fortiden har ment og sagt, til at minde om det syn, Borgbjerg havde på militæret. Han sagde noget om, at den moderne militarisme i bund og grund er folkefjendsk og reaktionær. Ja, heri er jeg fortsat enig med Borgbjerg, og da jeg som sagt ikke kan se, at der er nogen muligheder for, at Danmark kan forsvares militært, kan jeg slet ikke anerkende, at der er nogen grund til at opretholde et militær herhjemme. Og ønsker man at diskutere den sag videre, foreslår jeg, at man forsøger at besvare det spørgsmål, jeg har stillet så mange gange uden at få svar: hvad skal det nytte?

Lad mig så slutte med på ny at advare regeringen og regeringspartierne og især socialdemokratiet og det radikale venstre mod netop i denne situation at fortsætte

forligsforhandlingerne, endsi-ge at slutte militærforlig med venstre og det konservative folkeparti. Det forekommer mig, at det ville være politisk mere klogt, og at det ville gavne landet og landets befolkning bedre, om man benyttede den af de to reaktionære partier givne anledning til at få klare linjer og klare fronter i dansk politik.

Aage Fogh: Det ærede medlem hr. Erik Eriksen har både i går og i dag ved et par lejligheder gjort opmærksom på, at jeg ud over landet havde holdt en tale, hvori jeg havde gjort mig til talsmand for en skattnedsættelse på en 300-400 mill. kr. Det er rigtigt, det har jeg; men da jeg ved samme lejlighed har sagt adskilligt andet end netop dette, vil jeg gerne have lov til ganske kort at referere nogle af de synspunkter, der ligger bag mine udtalelser.

Jeg er ved samtlige møder begyndt med at fremhæve, at jeg vil advare vælgerne mod de politikere, der rejser ud og taler om skattnedsættelser uden at have et vægtigt grundlag derfor. Venstre rejste for nogle år siden, i 1950, ud og agiterede og påstod, at skatterne kunne nedsættes med 600 mill. kr. Resultatet efter valget blev, at de steg med 1 200 mill. kr. Dér har vi ét eksempel. Det forslag, der nu er forelagt, og den behandling, det har fået, vidner om, at der heller ikke bag dette forslag er noget virkelig solidt grundlag. Derfor advarer jeg imod det. Jeg tror, at det, jeg har talt om, ligger betydelig nærmere ved det, der er chance for at gennemføre i praksis. Jeg har sagt på møderne, at i det år, som nu er sluttet, fik vi et overskud på 650 mill. kr., og at jeg venter, at overskuddet i det år, vi er inde i, må blive på mellem $\frac{3}{4}$ og 1 milliard kr. Det er det grundlag, jeg har at gå ud fra. Dertil siger jeg, at det afgørende for, om man tør agitere for en skattnedsættelse eller ikke tør det, må være, om valutaforholdene tillader det, og om statens økonomi er i orden, må være de udgifter, vi har påtaget os at ville afholde til de foranstaltninger, vi vil gennemføre.

Jeg vil også gerne i relation til det stillede forslag sige, at jeg er noget stolt af at være med til at støtte en regering, der har sat så voldsomt ind for udvidelse af ungdom-